

॥ श्रीः ॥

அம்ருத ஹரீ.

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயார்த்த
பிரகாசநப் பத்திரிகை.

185

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

சிதிர்பிள்ளை:
விவரங்களையெல்லாம் அறி,
தீருவதையும் ப்ரபத்யம்

விளம்பி — பங்குனி

MARCH 1959

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

पातु प्रणतरथायां विलम्बमसहन्निव ।

सदा पञ्चायुधीं विश्रुत्स नः श्रीरङ्गनायकः ॥

பத்ராதிபர்கள் :

ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸ்ரீரங்கம் மெ. ஸுந்தரராஜாசார்யர், Mg. Ed.

வருஷச் சந்தா ரூ. 3—0—0

Statement about ownership and other particulars about newspaper (AMRUTALAHARI) to be published in the first issue every year after the last day of February.

FORM IV.

(See Rule 8)

1. Place of Publication. SRIRANGAM.
2. Periodicity of its publication. } MONTHLY.
3. Printer's Name. S. M. SUNDARARAJACHARYA
Nationality. INDIAN,
Address. East Chitra St, SRIRANGAM

4. Publisher's Name.

Nationality.
Address

Do.

5. Editor's Name.
Nationality.
Address.

Do.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

6. Names and addresses of individuals who own the newspapers and partners or share holders holding more than one percent of the total capital.

Do.

I, S. M. SUNDARARAJACHARYA, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

(Sd.) S. M. Sundararajacharya,
Signature of publisher.

Date 15-3-59

அஸ்மந்குருபரம்பராயோ நம:

அம்ருத ஹரி.

185

விளம்பி

பங்குளி

— பத்ராதிபர்கள் —

ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்

ஸ்ரீரங்கம் மெ. ஸுந்தராஜசாரியர்

1959

MARCH

अनवद्यह्यसूकीर्द्धती सुमनोमनोविनोदाय । अमृतलहरी प्रसर्पतु सततं श्रीरङ्गचन्द्रमस्सविधात् ॥

சங்கரபகவத்பாதாளம் பராசரபட்டரும்.
அநிர்விண்ண நாம பாஷ்ய விமர்சம்.

ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவுக்கு அநிர்விண்ண: என்றொரு திருநாமம் ஒதப்பட்டுள்ளது. இஃது ஒரு தடவையல்ல; இரண்டு தடவை யோதப் பட்டிருக்கின்றது. * அநிர்விண்ணஸ்சதாஸமீ * — அநிர்விண்ணஸ் ஸதாமர்ஷீ * என்றவிடமும் * அநிர்விண்ண: ச்விஷ்டோ மூ: — அநிர்விண்ணஸ் ஸ்தவிஷ்டோ மூ: * என்றவிடமும் காண்க. இரண்டிடத்திலும் சங்கரபகவத்பாதாள் ஒரே விதமான பொருளையே உரைத்துள்ளார்;— நிர்வேதப்ரஸக்தி யில்லாதவன் என்று. நிர்வேதமாவது துக்கம்; துக்க ஸம்பந்தமேயில்லாத வனென்பதாகப் பொருளுரைத்தாராயிற்று. பட்டருடைய பாஷ்யத்தில் இப் பொருள் நெஞ்சாலும் நினைக்கப்பட்டதன்று. அவர் இரண்டிடத்திலும் வெவ்வேறு பொருளையே ரஸவத்தரமாக அருளிச் செய்துள்ளார். பட்டர் அருளிச் செயலாகிற அமுதக்கடலில் ஆழந்தவராதலால் அதற்குச் சேர அருளிச் செய்திருக்கின்றார்.

எங்ஙனேயென்னில்; க்ரமேண உபபாதிக்கிறோம். பகவானுக்கு நிர்வேதப்ரஸக்தியே கிடையாதென்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவாசார்யர்கள் எண்ணுவதற்குப் ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே, நிர்வேதத்தின் அந்யந்தாபாவ முடையவன் என்கிற பொருளை விட்டிட்டு, நிர்வேதத்தின் ப்ரத்வம்ஸாபாவ முடையவன் என்கிற பொருளையே [ஒரு ஸ்தலத்தில்] அருளிச் செய்கிறார்; அநிர்விண்ண:— நிர்வேதம் இருந்து கழிந்தவன் என்று பொருள் பணித்தபடி.

ஸஹஸ்ரநாமத்திலேயே விகர்த்தா என்றொரு திருநாமமுள்ளதன்றோ; ஹ்ருதய விகார மடைபவன் என்பதாக அதற்குப் பொருள். 'அநிர்விண்ணை' என்பதற்கு நிர்வேத முண்டாகப் பெருதவன் என்று பொருள் கொள்ளலாமாகையாலே அங்ஙனம் பொருள் கொண்டால் இந்தத் திருநாமம் விகர்த்தா என்னும் திருநாமத்திற்கு எதிரிடையானதென்று தேறும்.

ஸஹஸ்ரநாமத்தில் * அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்சு: * என்றுமோதிவருகிறோம். அவிஜ்ஞாதா என்பதற்கு அஜ்ஞனென்கிற பொருளும், ஸஹஸ்ராம்சு: என்பதற்கு ஸர்வஜ்ஞனென்கிற பொருளும் கிடைப்பதால் இவ்விரண்டு திருநாமங்களும் ஒன்றுக்கொன்று எதிரிடையானதென்று விளங்கும். இவ்வண்ணமாகவே, விகர்த்தா என்கிற திருநாமமும் அநிர்விண்ணை: என்கிற திருநாமமும் பரஸ்பரம் ப்ரத்யாக்மென்று தேறும். அவிஜ்ஞாதா, ஸஹஸ்ராம்சு: என்ற திருநாமங்கள் ஒரே ஸ்தலத்தில் படிக்கப்பட்டவையென்றும், இவை வெவ்வேறு ஸ்தலங்களில் படிக்கப்பட்டவையென்றும் ஒரு வாசி விளங்கும். ஸஹஸ்ராம்சு: வென்னப்படுகிற பகவானுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தைப்பற்றி விவரிக்க வேண்டிய தொன்றுமில்லை; அவனையே அவிஜ்ஞாதா என்றால் எப்படி இவன் அஜ்ஞன்? என்று கேள்வி பிறக்கும்? அதற்கு ஸமாதானம் ஆசார்யர்களால் தெரிவிக்கப்பட்டேயுள்ளது; * अविज्ञाता हि भक्तानान् आगसु कमलेक्षणः - அவிஜ்ஞாதா ஹி பக்தாநாம் ஆகஸ்ஸு கமலேக்ஷண: * அடியார்களின் குற்றங்களை யறியாதவன் என்று. கூரத்தாழ்வானும் * उपालम्भोऽयं भो: ! श्रयति वत सार्वज्ञ्यमपि ते यतो दोषं भक्तेष्विह वरद ! नेवाकलयसि — உபாலம்போயம் போ: ச்ரயதி பத ஸார்வஜ்ஞ்யமபி தேயதோ தோஷம் பக்தேஷு இஹ வரத நைவாகலயஸி * என்கிற ச்லோகத்தினால் இப்பொருளையே காட்டியருளினார். அநிர்விண்ணை: என்கிற திருநாமத்திற்கு நிர்வேதமே உண்டாகப்பெருதவனென்று பொருள் கொண்டால் * ஆநந்தோ நந்தநோ நந்த: * என்று ஆநந்தமயனாகத் துதிக்கப்படுமவனுக்கு இப்பொருள் ஸுஸங்கதமேயாகும். நிர்வேதத்தின் அத்யந்தாபாவமுடையவன் என்று சங்கரபகவத் பாதாநுமுரை செய்த பொருளை உபேக்ஷித்து வேறான பொருளையருளிச் செய்த பட்டருடைய திருவுள்ளத்தை உபபாதிப்போமினி. உலகில் ஒருவன் நிர்வேத முற்றிருந்து பிறகு அது அற்றவனானால் அவனையும் அநிர்விண்ணை: என்னக் குறையில்லையே. இந்த நிலை ப்ராக்ருதர்களுக்குப் பொருந்துமே யல்லது அப்ராக்ருதனை பகவானுக்குப் பொருந்துமோவென்று சங்கை தோன்றும். பட்டர் இந்த சங்கையைத் திருவுள்ளத்திலே கொண்டு இதற்குப் பரிஹாரம் காட்டுகிற முறையிலே பாஷ்ய ஸூக்திகளைப் பணித்துள்ளார்.

பூரீராமாயணத்தில் * अभिषिच्य च लङ्कायां राक्षसेन्द्रं विभीषणम् । कतकृत्यस्तदा रामो विस्वरः प्रमुमोद ह - அபிஷிச்ய ச லங்காயாம் ராக்ஷஸேந்த்ரம் விபிஷணம்; க்ருதக்ருத்யஸ்ததா ராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ * என்கிற ச்லோகம் ப்ரஸித்தமானது. பெருமாள் விபிஷணாழ்வானுக்கு மகுடாபிஷேகம் செய்து மகிழ்ச்சியுற்றதாக இதில் சொல்லப்படுகிறது. இங்கு 'அபிஷிச்ய ப்ரமுமோத' என்னுமானவே போதுமாயிருக்க, இடையில் விஜ்வர: என்றொரு பதம் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதை உயிராகக் கொண்டருளினார் பட்டர். 'விஜ்வர:' என்னுமிந்த பதம் இங்கு அநாவச்யகம் போல் தோன்றும். அநாவச்யகமன்று, மிகவும் ஆவச்யகமே. விபிஷணாழ்வான் ஆகாசத்தில் வந்து நின்று கதறும்போது * सोऽहं परुषित-

-तेन दासवचावसानितः - ஸோஹம் பருஷிதஸ் தேந தாஸவச்சாவமாநித: * என்று இராவணன் பக்ஷில் தான் பட்ட பரிபவத்தைப் பேசினான்; அதனைக் கேட்ட பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தில் அளவுகடந்த நிர்வேத முண்டாகியிருந்தது. பரமசேதநனுடைய திருவுள்ளத்தில் பக்த நிர்வேத ப்ரயுக்தமான நிர்வேதம் உண்டாகாமலிருக்க ப்ரஸக்தியுண்டோ? அவ்விபிஷணுழ்வாண இஷங்கையில் அபிஷேகம் செய்வித்த பிறகே அந்த நிர்வேதம் ஒருவாறு தணிந்த தென்பதை வான்மீசி முனிவர் கண்டறிந்து ச்லோகமியற்றினார். அதை பட்டர் தகுந்த விடத்தில் உபயோகித்தருளினார்.

இனி, மற்றொரு ஸ்தலத்திலுள்ள அநிர்விண்ண நாமத்தின் பொருளை யாராய் வோம். சங்கரபகவத்பாதாள் இரண்டிடத்திலும் ஒரே வகையான பொருளையே கொண்டுள்ளார். முன்னமே சொன்னோம். பட்டருரைத்தருளின பொருளில் வாசி யென்னென்ன வில்; [அநிர்விண்ண:] நிர்வேத கார்யாவில்லாதவன் என்கிற தாத்பர்யமாகவுரை செய் தருளினார். உலகில் ஒருவன் ஒரு பெரிய காரியத்தைச் செய்கிறான். அதை ஒருகால் மட்டு மின்றிக்கே பலகாலும் செய்யப் ப்ராப்தமாகிறது. அப்படி பலகால் செய்தும் பயன் ஒன்று மில்லையாகில் நிர்வேதம் தோன்றி 'பயனற்ற இப்பணியை விட்டுத் தொலைப்பது நலம்' என்று வைரஸ்யமுண்டாகி அக்காரியத்தை விட்டுவிடுகிறுனென்றும் பார்க்கிறோம். இங் வனம் பகவான் ஜகத்வ்யாபாரமாகிற ஒரு பெரிய காரியத்தை அடுத்தடுத்துச் செய்தும் அதனால் பயனென்றும் பெருமையைக் கண்டு நிர்வேதமடைந்தும் அக்காரியத்தை விட்டு விடுவதில்லை; என்றேனுமொருநாள் பலித்தே தீரும் என்று திருவுள்ளத்திலே கொண்டு மேன்மேலும் ஜகத் வ்யாபாரத்தை நடத்தியே வருகிறுனென்று சாஸ்த்ரமுகத்தாலறி கிறோம். ஏவஞ்ச, எம்பெருமான் நிர்வேத முண்டாகப் பெற்றும் தத்கார்யமான விச்ராந்தி யையுடையவனல்லன் என்கிற விவகையினால் அநிர்விண்ண: என்று திருநாமமாயிற்றதாக பட்டர் அருளிச் செய்தவிது ஒருவருடைய புத்திக்கும் எட்டுமதன்று. இவ்விஷயத்தை பட்டர் நம்மாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளிலிருந்து கொண்டருளினார். அந்தப் பாசரங்களை ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் (94) "ஊழிதோறும் சோம்பாது ஒன்றிப் பொருளென்று அளி மகிழ்ந்து" என்று சேரப் பிடித்து அருளிச் செய்திருப்பது கொண்டு அறியலாம். இங்கு மண வாள மாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்திகள் வருமாறு;— ".....கல்பந்தோறும் ஸ்ருஷ்டிக்கச்செய்தே ஸபலமாகாதிருக்க, முசியாதே மிகவுமொருப்பட்டு என்றேனுமொரு நாள் ப்ரயோஜனப்படுமென்று ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி." என்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீஸக்திமாலை.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயத்தில் ரஹஸ்யக்ரந்தங்கள், திவ்யப்ரபந்த வ்யாக்யானங்கள் முதலியன பல பதிப்புகள் பலர் மூலமாக வெளி வந்தவை ஒரு சமயம் கிடைக்காத காலத்தில் பல மஹநீயர்கள் ஒன்று கூடி சென்னையில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக ஸபை என்று ஒரு ஸ்தாபனத்தை ஏற்படுத்தி அநேகமாக எல்லா க்ரந்தங்களையும் தமிழ் தெலுங்கு எழுத்துக்களில் அச்சிட்டு வெளியிட்டார்கள். தக்காலம் இந்த க்ரந்தங்களும் கிடைப்பதரிதாகி விட்டது. இக் குறையை நீக்க திருச்சி புத்தூர் அக்ரஹாரத்தில் வாழ்ந்து வந்த ஜ்ஞானநிதியான அட்வகேட் ஸ்ரீநிவாஸயங்கார் ஸ்வாமி தன்னுடைய குடும்ப தர்மசொத்துக்களின் ஆதரவில் ஸகல க்ரந்தங் களையும் மறுபடியும் பிரசுரம் செய்ய ஸங்கல்பித்து க்ரந்தங்களை வெளியிட்டு வந்த முறையில் அவருடைய புத்ரரத்னம் அட்வகேட் ஸ்ரீ க்ருஷ்ண ஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமியும் தகப்பனாரின் கொள்கையைப் பின் பற்றி க்ரந்தப் பிரசுரனங்கள் செய்து வருவதில் இப்போது 19 மலர்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. ஒவ்வொரு க்ரந்தமும் நல்ல காகிதத்தில் ப்ரமாணத்திரட்டுடன் மிகவும் அழகாக அச்சிடப்பெற்றிருக்கிறது. இதனால் நல்ல புஸ்தகங்கள் அகப்படாத குறை நீங்கிற்று. ஸம்பந்தாயாபிமானிகள் அனைவரும் இந்த க்ரந்தங்களை வாங்கி தங்கள் பயனடை வதுடன் மேலும் பல க்ரந்தங்கள் வெளிவர ஆசிரியருக்கு உதஸாஹ மூட்டுவதும் கடமை யாகும். தக்காலமிருக்கும் விலைவாசிகளைக் கவனிக்கும் போது புஸ்தகங்களின் விலையும் குறைவாகவே யிருக்கிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இதுவரை வெளிவந்திருக்கும் க்ரந்தங்கள்

1. பரந்தாஹஸ்யம் முதலிய எட்டு ரஹஸ்யங்கள்	1—50
2. ஸ்தோத்ராத்ந சதுச்சிலாகி ஜிதந்நீத வ்யாக்யானங்கள்	3—00
3. திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	1—50
4. முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	1—88
5. பெருமாள் திருமொழி வ்யாக்யானம்	1—88
6. திருமாலை வ்யாக்யானம்	2—75
7. திருவாசிரியம் பெரிய திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	1—63
8. சது:ச்சிலாகி வ்யாக்யானம் (நாயனாராச்சான் பிள்ளை)	1—50
9. கத்யவ்யாக்யானங்கள்	2—00
10. நாச்சியார் திருமொழி வ்யாக்யானம்	4—00
11. திருச்சந்த விருத்த வ்யாக்யானம்	3—00
12. நான்முகன் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் (விவரணத்துடன்)	2—50
ஷை. மலிவுப் பதிப்பு	2—00
13. ஸ்ரீராமாயண தனிச்சிலாகம் (விவரணத்துடன்)	3—50
ஷை. மலிவுப் பதிப்பு	2—75
14. திருப்பள்ளியெழுச்சி வ்யாக்யானம்	0—50
15. பாசுரப்படி ராமாயணம் (விலையில்லை தபாற்கூலி 0—08)	
16. அமலனாதிரான் வ்யாக்யானம்	1—88
17. கண்ணியுண் சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானம்	2—75
18. சிறிய திருமடல் வ்யாக்யானம் (விவரணத்துடன்)	1—38
19. முமுகூப்படி வ்யாக்யானம்	2—50

கிடைக்குமிடம்:

ஸ்ரீ S. க்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி.

வியாக்கியானங்களின் விழு.

(ஸ்ரீ காஞ்சி அண்ணங்கராசாரியர்.)

1. வடமொழி நூல்களுக்கோ தென்மொழி நூல்களுக்கோ அவதரித்துள்ள வியாக்கியானங்களை விசேஷமாகப் பார்த்து வருகிறோம். பதவுரையாக மட்டும், அல்லது பொழிப்புரையாக மட்டும் எழுதப்படும் வியாக்கியானங்கள் நிற்க. * व्याख्यानं पञ्चलक्षणम् — வ்யாக்க்யாநம் பஞ்சலக்ஷணம் * என்கிற முது மொழியின்படி லக்ஷண பூர்த்தியுள்ள பரிபூர்ண வியாக்கியானமாக அமையும் விவரணங்களில் ஆவச்யகமான விடங்களில் பதச்சேதமும் பதார்த்தப் பாதமும் விக்ரஹமும் வாக்ய யோஜனையும் ஆக்ஷேபஸமாதானமுமாகிய இவை அமைந்தே தீரும். மல்லிநாதன் முதலான ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதர்களும், நச்சினர்க்கினியர் பரிமேலழகர் முதலான தென்மொழிப் புலவர்களும் எழுதியுள்ள வியாக்கியானங்களைக் காணுமிடத்து " இப்படியன்றோ வியாக்கியானம் அமையவேண்டும் " என்று சொல்லாதாரில்லை. அந்த மஹான் களும் அவர்களுடைய வியாக்கியானங்களும் நிற்க.

2. ஸம்ப்ரதாயத்தில் விசதவாக் சிகாமணிகளென்று புகழ்பெற்ற மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸரணியை நோக்குமிடத்து * ந பூதோ ந பவிஷ்யதி * என்கிற வசன விசேஷந்தான் பிராமணிகர்களுக்கு நினைவுக்கு வரும். தமிழ் மொழியில் அமைந்தவையான ஸ்ரீவசனபூஷண-தத்வத்ரய-ஆசார்ய ஹ்ருதயாதி ரஹஸ்யங்கள் வெறுந் தமிழல்ல; ஸம்ஸ்கிருத வாக்ய பஹுளங்கள் என்பது அவற்றில் பரிசயமுள்ளவர்களறிந்தது. அவற்றுக்கு மாமுனிகள் அருளிச் செய்துள்ள வியாக்கியானங்கள் ஒருவரும் ஒரு குறையும் கூறவொண்ணாத படியமைந்தவை யென்பது ஜகத் ப்ரஸித்தம். ஸம்ஸ்கிருத வாக்ய பஹுளமான மூலத்தில் ஸம்ஸ்கிருத பதங்களுக்கு வ்யுத்பத்தி காட்ட வேண்டிய ஆவச்யகதையுள்ள விடங்களில் சிறிதும் உபேகிப்பதில்லை.

— விசிஷ்ட விசேஷணவஸதாரகமாக —

3. தத்வத்ரயத்தில் ஈச்வர ப்ரகரணத்தில் (169) " விசிஷ்ட விசேஷண ஸத்வாரகமாக " என்பது ஒரு சூத்ரம். ஈச்வரன்தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்கையாலே அவன் ஜகத்துக்கு உபாதாநகாரணமாய் இருக்குமென்று பின்னை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்கையில், அவனே ஜகத்தாய்ப் பரிணமித்தால் நிர்விகாரனென்பது எங்ஙனே சேருமென்கிற சங்கையை உத்தேஷிப்பித்துச் கொண்டு ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லாமையாலே நிர்விகாரத்வச் ச்ருதி பொருந்தக் குறையில்லை யென்று ஸாதித்தது. அதன் மேல் ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லை யாகில் இவன்தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்கிறு நென்ற பரிணாமம் இன்னுக்கு உண்டாம்படி யெங்ஙனே? என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக மேலே உதாஹரித்த " விசிஷ்ட விசேஷண ஸத்வாரகமாக " என்கிற ஸ்ரீ ஸூக்தி அவதரித்துள்ளது மூலத்தில், இதில் (ஆக) என்கிற ஒரு சொல் தவிர மற்றதெல்லாம் ஸம்ஸ்கிருதம், விசிஷ்ட விசேஷணவஸதாரகம் " மென்கிற விதற்கு என்ன பொருள்? எப்படி வ்யுத்பத்தி? என்று சதுர்சாஸ்த்ர பண்டிதர்களைக் கேட்டுப் பார்க்கலாம், மஹா பாஷ்யாந்த வித்வான்களை வினவலாம். அடியேன பல வித்வான்களைப் பலகால் கேட்டுப் பார்த்தேன். மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானத்தைப் பாராமல் ஒருவரும் வாய்திறக்க முடியவில்லை.

4. இங்கு மாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி எங்ஙனென யென்னில் ;

விசிஷ்ட வ தசு விஸெஷண னென தி விசிஷ்ட விஸெஷணடி என்று ப்ரஹ்ம கர்ம தாரய ஸமாஸத்தைப் பண்ணி, அரொண மஹ ப்ரஹ்ம உதி வ அராக்மென்று கூறவந்ததை வஹஸூ ஹித்து 'விசிஷ்ட விஸெஷணென வ அராக்ம— விசிஷ்ட விஸெஷண வ அராக்மென்று துதீ பா த துப ஹ்மனாக சப்தத்துக்கு வ்யு த்பத்தி பண்ணிக் கொள்வது. விசிஷ்டமாவது விஸேஷ யுக்தமானதாய் விசிஷ்டமான விசேஷண மென்று டிண்ட குண்டலாடிகள் போலன்றிக்கே ஸரீரல-குதமாகையாலே ப்ரஹ்ம ஹ்ம-மல்லாத விஸெஷத்தை யுடைத்தான விசிஷ்ட-குத விஸெஷணத் தைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, விசிஷ்ட விஸேஷண மென்கிற விதுக்கு-ஸரீர ல-குதமாய்க் கொண்டு என்று மொக்கத் தன்னோடே கூடியிருக்கிற விஸெஷண மென்று பொருளாகவுமாம். அப்போதும் ப்ரஹ்ம ஹ்ம-மான டிண்ட குண்டலாடி களில் வ்யாவ்ருத்தி ஸித்திக்குமிதே. விஸெஷணத்தாலே வ அராக்மமான வென்றது- இப்படி அப்ருதக்ஸித்தமான விஸேஷணமாகிற ஹேதுவாலே த்வார ஸஹிதமாக இவனுக்குப் பரிணாம முண்டாகிற தென்கை. இத்தால் அப்ருதக் ஸித்தமான விசிஷ்ட-குத விஸேஷண த்வாரா இவனுக்குப் பரிணாம முண்டாகிற தென்றதாயிற்று."

இவை மாமுனிகளின் திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகள்.

5. யெவந கௌரவர்களும் அநேக ஸாஸ்த்ரங்களில் வ்யுத்பந்நர்களுமான ப்ர சண்ட பண்டிதர்கள் இக்காலத்திலுமுள்ளார்களே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தில். அவர் களுள் ஒருவராவது இவ்வளவு தெளிவாகவும் விஸதமாகவும் ஸுபரிஷ்க்ருதமாகவும் எழுத வல்லவருளரேல் அவரை விக்ரஹமாக வைத்து ஆராதிக்கத் தட்டிராது. மேலே உதாஹரித்த மாமுனிகளின் வியாக்கியான பங்க்திகளை இருபது முப்பது தடவை வாசித்து மனனம் பண்ணி ஸ்ரீகோஸத்தை மூடி வைத்திட்டு அந்த மூல குர்ணைக்கு வியாக்கியான மெழுதுக வென்று வேண்டினாலும் ஒரு மஹாபண்டிதராலும் இங்ஙனென யெழுத முடியாதென்பது திண்ணம். "என்பது வெள்ளிடை மலை ;— என்பதைக் கண்டோமல்லவா?" என்று இங்ஙனென யெழுது கிற பண்டிதர்கள் பல பலருளர்.

6. மேலே யுதாஹரித்த மாமுனிகளின் திவ்ய கம்பீர மதுர பங்க்திகளிலே "அன்றிக் கே" என்று தொடங்கிப் பஷாந்தமாக ஒரு பொருள் விவரிக்கப் பட்டுள்ளதன்றோ ; "முந் தின பொருளென்ன? பிந்தின பொருளென்ன? விவரித்துச் சொல்லவேணும்" என்று பிரார்த்தித்தாலும் ச்ருங்க க்ரஹிகயா ஸமஞ்ஜஸமாக வெடுத்துச் சொல்லவும் வல்லாரில் லையே. ஸ்ரீகோஸத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு பங்க்திகளைத் திருப்பித் திருப்பி வாசித்து முத்துப் பேட்டைக்கும் பட்டுக் கோட்டைக்கும் போய்ப் போய்த் திரும்புவர்கள்.

— உத்த விஷயத்திற்கு வுத்யுதொவபொம நிருபணம் —

7. ப்ரக்ருதம் இவ்விஷயத்தை இங்கு நாம் எடுத்துக் காட்டியது எதற்காக வென் னில் ; கேண்மின். ஒருவரும் ஒருவிதமான குறையும் கூறவொண்ணாதபடிக்கும், வியாக் கியான ஸரணியை ஒருவரும் லவலையுமம் அநுகரிக்கவு மொண்ணாதபடிக்கும் விவரணம் செய்தருள்பவரான மணவாள மாமுனிகள் மூலத்தில் ஆகேஷ ஸமாதானங்களுக்கு ஈஷத் ப்ரஸக்தி யுண்டானாலும் உபேக்ஷியாதும் சோம்பாதும் அவற்றை நிரூபித்தே நிற்பவர். தாம் வியாக்கியானித் தருள்வதாகக் கைப்பற்றின அல ஸ்ரீஸூக்திகளில் விவரதம் சங்கிக்க இட மிருந்தால் இப்போது நம் போன்றவர்கள் பழுதே போராட வேண்டும் படியாக விட்டு வைத்

திரார். இதைப்பற்றி இங்கு விவரிக்க வேண்டியதே அடியேனுக்கு மிக முக்கியமானது இதற்குப் பூர்வாங்கமாகவே கீழ் விஷய மெழுதினபடி. மாமுனிகளின் திருவாக்கு வைபவமும் நம் போன்ற மிதமதிகளுக்கு நிலமன்று என்று நிரூபித்துக் காட்டவேண்டியே அஃது எழுதிற்று. இதானந்தங்கள் விரோத பரிஹாரம் என மகுடமிட்டுப் பிள்ளை லோகாசார்யருடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் விரோதமிருப்பது போலவும், அதைத் தாம் பரிஹரிப்பது போலவும் காட்டி நிற்பது மணவாள மாமுனிகளுக்கு மஹத்தான அவத்யம் நிரூபித்ததாகப் பர்யவஸிக்கு மத்தனை என்பதை மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தி ஸுதா ப்ரவாஹமகநர்கள் நெஞ்சில் சிக்கனக் கொள்ளவேண்டும்.

— மாமுனிகளின் விரோத பரிஹார ப்ரக்ரியைகள். —

8. மணவாளமாமுனிகள் தமது வியாக்கியானங்களில் ஆங்காங்கு விரோதமெடுத்துக் காட்டுவதும் தத்பரிஹாரமும் செய்து காட்டுவதுமான ப்ரணானிகளை ப்ரக்ருதமான அல்ப வ்யாஜத்தில் உலகுக்கு நாம் மிகப் பெரிய விருந்தாக உபகரிக்கிறோம். மாமுனிகள் இருவகையான விரோதங்களை யெடுத்துக் காட்டிப் பரிஹரிப்பதுண்டு. (1) பிள்ளை லோகாசார்யருடைய வும் அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனருடையவும் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு வேறு சில ஆசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளோடு விரோதம் தோன்றுவதாக எடுத்துக்காட்டிப் பரிஹரிப்பது ஒன்று. (2) இவர்களினுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளிலேயே ப்ரஸ்பரம் விரோதமிருப்பதாக எடுத்துக் காட்டிப் பரிஹரிப்பது மற்றொன்று. விரோதத்தை யெடுத்துக் காட்டிப் பரிஹாரம் செய்வதாகிற வழியில் புகாமலை விரோதத்தையும் தத்பரிஹாரத்தையும் காட்டிக் கொடுக்கிற ஆச்சரியமான வெரு பத்ததியும் மணவாளமாமுனிகளின் திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளில் மிகவுண்டு. இவற்றையெல்லாம் நாம் விசதமாகவும் விரிவாகவு மெடுத்துக் காட்டப் புகுந்தால் இதுவே யொரு பெரிய நூலாகும். சுருக்கமாகச் சிலவற்றை மட்டும் இங்கெடுத்துக் காட்டுகிறோம்.

மூலகாரருடைய ஸூக்திகளில் மாமுனிகள் காட்டியுள்ள ப்ரஸ்பர விரோத பரிஹாரங்கள்.

9. ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் (107) “முந்நீர்வர்தந்தார் குட்டுங்கோவையாழியென்கிற ஸாக்ஷாத்க்ருதஸுவாபுதூதார்க்கு யாஜ்ஜிகாஜிகளுண்டாகில் தோன்றும்” என்பதொரு சூர்ணிகை. ஆழ்வாரை எம்பெருமான் விஷயீகரிப்பதற்கு ஹேதுவாக ஜ்ஞாதஸூக்ருதங்களொன்றும் கிடையாது என்பதுமட்டுமன்று; யாத்ருச்சிகாதிகளான அஜ்ஞாதஸூக்ருதங்களும் கிடையாதென்பதை விவரித்து வருகின்ற ஆசார்யஹ்ருதயகாரர் மேலே குறித்த சூர்ணிகையினால் என்ன தெரிவித்தாரென்னில், எவ்வகைய வருத்தாந்தங்களையும் பரகீய வருத்தாந்தங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்துப் பத்தும் பத்தாகப் பேசியிருப்பவரான ஆழ்வார், தம்மை எம்பெருமான் அங்கீகரிக்கைக்கு அடியான யாத்ருச்சிகாதிஸூக்ருதங்களுண்டாகில் அவற்றையும் தாம் கண்டு வெளியிட்டேயிருப்பார்; அப்படி வெளியிட்டிருக்கக் காணாமையாலே அவையும் ஆழ்வார்க்கு இல்லையென்பது விளங்கிற்று என்று தெரிவித்தாரானார். இதற்கு மேல் (111) “மாதவன் மலைநீர் நிழலென்று ஏறிடுமது” என்று தொடங்கியுள்ள சூர்ணையானது இத்தோடு விரோதிப்பது போல் காணப்படுகிறது. அஜ்ஞாதஸூக்ருதங்களில் ஆழ்வாருக்கு அந்வயமுண்டு போல் [மூலகாரராலேயே] நன்கு காட்டப்பட்டுள்ளது. இங்கே விரோதமிருப்பதாக மிதமதிகளுக்குத் தெரியவே மாட்டாது. மணவாளமாமுனிகள் இங்கு விரோதத்தை யெடுத்துக் காட்டிப் பரிஹரித்திருக்கும் படியைக் காட்டுகிறோம்.

10. * மாதவன் மலை நீரித்யாதி சூர்ணையை வியாக்கியானித்துத் தலைக்கட்டின பின்--

“கீழே * யாத்ருச்சிகாதிசூர்ணைண்டாகில் தோன்றும் * என்றதுவும் இங்கே * மாதவனியாதியாலே அவனைறிடத் தக்கவை சிலவுண்டாக இவர் தம்முடைய உக்தியாலே கண்டெடுத்துக் கழிக்கிறவிதமும் தன்னில் சேரும்படி எங்ஙனென யென்னில்”

என்னும் ஸ்ரீ ஸூக்திகளால் பரஸ்பர விரோதத்தை யெடுத்துக் காட்டி, உடனே பரிஹாரம் காட்டியருளுகிறார்—

“பாடி ஹி ஹிக் தான் பலவுண்டாகையாலே சூது துடங்களாய் மஹா வலத்துக்கு உறுப்பாய் வந்து விழுமவையும் ஆபாஸங்களாயிருக்குமவையுமுண்டாகையால், சூது துடங்களாய் அவனுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளலாம்படியிருக்குமவற்றைக் கீழே சொல்லிற்றுக்கி, ஆபாஸங்களாய் அவன் ஆரோபித்துக் கொள்ளத் தக்கவற்றை இங்கே சொல்லிற்றென்று விபஜித்துக் கொள்ளுமளவில் விரோதமில்லை.” என்று.

இத்தகைய விரோத பரிஹாரம் மாமுனிகள் தவிர வேறு யாரும் செய்யவில்லார். ஆசார்ய ஹ்ருதயகாரருடைய ஸூக்திகளில் பூர்வோத்தரவி ராதமெடுத்துக்காட்டிப் பரிஹரித்தருளினதற்கு இது நிதர்சனமாகக் காட்டிற்று. அதிலேயே பூர்வாசார்ய ஸூக்தி விரோதமெடுத்துக் காட்டிப் பரிஹரித்த விடங்களும் பலவுண்டு; ஓரிடமெடுத்துக்காட்டுவோமிங்கு.

ஆசார்யஹ்ருதய ஸூக்தியில் மாமுனிகளெடுத்துக் காட்டியுள்ள பூர்வாசார்ய வசந விரோத பரிஹாரங்கள்.

11. ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் (99) * ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரநற்றவங்களாலே * இத்யாதி சூர்ணையில் “விளக்கினைக்கண்டு” என்றவிடத்தை வியாக்கியானித்தருளினவுடனே

“* விளக்கினை விதியில் காண்பார்* என்கிறவிது ஹவத் ஸாக்ஷாத்காரமாகப் பூர்வர்கள் வியாக்கியானம் பண்ணிவைத்தார்களாகிலும் இவர் ஆத்ம பரமாகவே அருளிச் செய்தாரென்று கொள்ள வேணும். ஹவஜ்ஜாநடிஸ-நங்களை மேலே சொல்லுகையாலே. * விதியில் காணும் ப்ரதமமத்யமடிஸைகளை * என்று ஆத்மபரமாகவிறே கீழும் இவரருளிச் செய்தது. யோஜநா லேடிங்களுண்டாயிருக்குமிதே.”

என்றருளிச் செய்துள்ளார் மணவாள மாமுனிகள். ஆசார்யஹ்ருதயத்தை விட்டு இனி ஸ்ரீ லோகாசார்ய திவ்ய ஸூக்திகளிற் செல்வோம்.

தத்வத்ரய வியாக்கியானத்தில் காட்டியுள்ள விரோத பரிஹாரங்கள்.

12. தத்வத்ரய - ஈச்வரப்ரகரணத்தில் (53) “நித்யோதி தஸாந்தே தாதி தாதி லேடிமும்” இத்யாதி சூர்ணையின் வியாக்கியானத்தில்—

“வ்யூஹங்கள் நாலென்றும் மூன்றென்றும் ஸாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லும். இவர் கீழ் வ்யூஹத்ரயமென்றருளிச் செய்ததுக்கும் இங்கு வ்யூஹ வாஸுதேவருண்டாக வருளிச் செய்ததுக்கும் விரோதமில்லை”

என்று மாமுனிகள் அருளிச் செய்திருப்பது காண்க. அவ்விடத்திலேயே “ஷட-த்ரிஸ ஜேடிவி ஹமான வடி நாலாடி வில்வமும்” என்ற விடத்து விவரணத்தில்

“..... * த்ரிஸ ஹ நவ வெவெவெவெவெ வடி நாலாடியோ உதாரி * என்று முப்பத்தொன்பதாக அஹிர்யுத்தந்ய ஸம்ஹிதாதினிலே சொல்லிற்றையாகிலும் விஷ்வக்ஷிண ஸம்ஹிதையிலே முப்பத்தாறுகச் சொல்லியிருக்கையாலே இவர் ஷட்த்ரிம்சத் லேடிவி ஹ மென்றதில் குறையில்லை; இனி அந்த முப்பத்தொன்பதிலே மூன்றைக் குறைத்துக் கொள்ளுகையிறையுள்ளது; அவையாவன: கபிலடித்தாத்ரேய பரசுராமரூபமான ஆவே ஸாவதாரங்கள்.”

என்றருளிச் செய்தார் மாமுனிகள்.

ஐகத் ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் கேவல லீலை யென்று பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்ததை யதாப்ரமாணம் வியாக்கியானித்து விட்டு, உடனே ஆனால் என்று தொடங்கி ஒரு

விரோதத்தைப் ப்ரஸங்கித்துப் பரிஹாரம் காட்டியருளி யிருப்பது ப்ரஹ்மஸூத்ரகாரர்க்கும் அறிவுட்பெருந்தக வுள்ளது. அவர் *லோகவத் து லீலா கைவல்யம்* என்கிற ஸூத்ரத்தி னால் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி கேவல லீலைக்காகவே யென்றார். இதன் மேல் மணவாள மாமுனிகள் *சென்று சென்றாகிலும் கண்டு சன்மம் கழிப்பானெண்ணி ஒன்றியொன்றி யுலகம் படைத் தான்* *விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும்* இத்யாத்யநேக ப்ரமாணங்களைக் காட்டி சேதநருடைய உஜ்ஜீவநம் ப்ரயோஜனமாக ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணினானென்று சொல்லு கிற இவ்வசனங்களுக்கு வையர்த்தம் வாராதோ வென்று சங்கித்துப் பரிஹாரம் காட்டியிருப் பதாவது— “உலய ப்ரயோஜநமுமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் லீலை ப்ரயோஜந மென்ற விது ப்ராப்யபுத்ததைப் பற்றச் சொன்ன வித்தனை” என்று. இதற்கு மேலே பல வாக்கியங் களை யிட்டு இதை நன்கு ஸ்தாபித்திருப்பதும் மாமுனிகளொருவர்க்கே நிலமானது.

— முமுக்ஷு ப்ரபுஷ்யம் ப்ரந்தபுஷ்யம். —

13 முமுக்ஷு ப்ரபுஷ்யம் “உபாயம் அவனாகையாலும் இவை நேரே உபர்யமல்லாமையாலும் இம் புறமும் வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை” என்கிற த்வயப்ரகரணஞ்சூர்ணியில்— புறவித்திக்கு அக்யவஸாயாத்மகமான மாநஸ ஸ்வீகார மொன்றுமே அமையும்; இம் புறமும் வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை என்று தெரிவிக்கப் பட்டுள்ளது. இவ்விடத்து வியாக்கியானத்தில், பிள்ளை லோகாசார்யர் தாமே பரந்த படியில் “அதிகாரி பூர்த்திக்கு கரணத்ரயமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்” என்றருளிச் செய்திருக்கும் ஸ்ரீஸூக்தியை யெடுத்துக்காட்டி ஸமந்வயப்படுத்தியிருக்குமழகு காண்க.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

மணவாளமாமுனிகள் த்வய ஸூக்திகளை ஊன்றி நோக்குமிடத்து, புத்திமான்களுக்கு விரோதம் தோன்றக்கூடிய இடங்களிலும் மஹாப்ராஜஞ்சூர்ணிகளில் ஒருவர்க்கும் விரோதம் தோன்ற மாட்டாத விடங்களிலும் தம்முடைய விலக்ஷணமாகி விசேஷத்தாலே விரோதங் களை விளக்கிக் காட்டி ஸமஞ்ஜஸமான பரிஹாரங்களையும் நிரூபிப்பது தவிருவதில்லையென்று தேறுவதால் ப்ரக்ருத விவா? முஷு ஓரவபே? விஷயத்தில் ஸ்ரீமல்லோகாசார்ய ஸ்ரீஸூக்தி களில் பரஸ்பரவிரோதம் சிறிதேனுமிருந்தாலுங்கூட மாமுனிகள் உபேக்ஷித்திருக்கவே மாட் டார். அவர்க்குத் தோற்றாததும் தோற்ற நின்ற மேதாவிகளின்மேதைக்கு வியக்கவேண்டியதே.

விரோதத்தைப் ப்ரஸங்கித்து நத் பரிஹாரம் பண்ணுவதாகக் காட்டாமே ஸமந்வயம் காட்டின விடங்கள்.

ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில் (63) “ரக்ஷணத்துக்கு அபேக்ஷிதம் ரக்ஷயத்வா நுமதியே.” என் பது ஒரு சூர்ணை. நிரூபாதிக ரக்ஷகனானவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இச் சேதநன் பக்கல் வேண்டுவது— நீ யெனக்கு ரக்ஷயம் என்றால் அல்லெனென்னதே தன்னுடைய ரக்ஷயத்வத்தை இசைந்து நிற்குமத்தனையே வேண்டுவது என்பதாக இந்த சூர்ணையின் பொருள். இப்படிச் சொல்லுமளவில் *सर्वज्ञोऽपि हि विश्वेशः सदा कारुणिकोऽपि सन्। संसारतन्त्रवाहित्वाद्रक्ष्यापेक्षां प्रतीक्षते— ஸர்வஜ்ஞோபி ஹி விச்வேசஸ்ஸதா காருணிகோபி ஸந், ஸம்ஸாரதந்த்ர வாஹித் வாத் ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே* என்கிற ப்ரஸித்த ப்ரமாணத்தோடு விரோதிக்கின்றது. எங்ஙனையென்னில்; ரக்ஷயனான சேதநனுடைய அபேக்ஷையை ப்ரதீக்ஷிப்பதாக இந்த ப்ரமா ணம் தெரிவிக்கின்றது; அபேக்ஷையின் அநபேக்ஷையை ஸ்ரீவசநபூஷண சூர்ணிகை தெரிவிக் கின்றது. ஆகவே விரோதம் ஸ்பஷ்டமாயிற்று. விசதவாக் சிகாமணிகள் இப்படி விரோத முண்டாவதாக எடுத்துக் காட்டாமல் ஆச்சர்யமாக வாக்கவியாஸம் செய்தருளியுள்ளார்;

“*ரக்ஷ்யாபேக்ஷாமென்கிற விடத்தில் சொல்லுகிற வபேக்ஷை ரக்ஷ்யுதாம—

உதிடு? ராகு மித்தனை யென்று கருத்து.” என்று. [இதை ஸமர்த்திக்கின்ற ஸ்ரீஸூக்தியும் அடுத்தபடியே யுள்ளது; அதாவது—] “*யாச்ஞா ப்ரபத்தி; ப்ரார்த்தநாமதி;*

என்கிற ஸ்வீகாரத்தை அப்ரதிஷேதத்தையாதக மென்றிறே இவர் தாம் அருளிச் செய்தது." என்று.

"த்ரௌபதிக்கு.....திருநாமமிறே" என்கிற ப்ரக்ருத ஸ்தலத்திலும் இங்ஙனே நிர்வஹிச்சுத் தக்க புடையுண்டு. அதனை விவரிக்கிறோம். "த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடவை சுரந்தது திருநாமமிறே" என்ற சூர்ணைக்கு வியாக்கியான மருளுகிறவர்— "திருநாமத்தைச் சொன்ன த்ரௌபதிக்கு வஸ்த்ரத்தை வயிப்பித்துக் கொடுத்தது கோவிந்தநாமமிறே" என்று இவ் வளவே யருளிச் செய்யலாயிருக்க, "த்ரௌபதிக்கு" என்கிற பதத்திற்கு அர்த்தமாக— "சங்கசக்ர கதாபாணை! த்வாரகாநிலயாச்யுத, கோவிந்த! புண்டரீகாக்ஷ! ரக்ஷ மாம் சரண கதாம்" என்று சரணம் புகுந்த த்ரௌபதிக்கு" என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே, த்ரௌபதி ப்ரபத்தி பண்ணினதாக புரீவசநபூஷணத்திலருளிச் செய்துள்ளபடி அவள் செய்தது சரண கதிதானென்றும், அதனால் தான் அவளுக்கு மான, கண்ணமாகிற பலன கைகூடிற்றென்றும், ஆனாலும் இங்கே வாசக ப்ரபாவாதிசயம் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே இங்ஙனே யருளிச் செய்வதில் விரோதமில்லை யென்றும் ஸ்பஷ்டமாகச் காட்டினபடி யன்றோ இது.

நாமும் நமது நெஞ்சம்.

குவலயானந்தத்தில் தீக்ஷிதர் ரஸிகனுடைய ச்லோக மொன்றை யெடுத்துக்காட்டு கிறார் * नृसुकमिति ज्ञात्वा तां प्रति प्रेषितं मनः । तत्तु तत्रैव रमते हताः पाणिनिना वयम् - நபும்ஸகமிதி ஜ்ஞாத்வா தாம் ப்ரதி ப்ரேஷிதம் மன: , தத் து தத்ரைவ ரமதே ஹதா: பாணிநிநா வயம். * என்று. ஒரு காதலன் காதலியிடனித்திலே நெஞ்சைத் தூதுவிட்டானாம்; தூது சென்ற நெஞ்சு திரும்பி வரவேணுமே, திரும்பவேயில்லையாம்; அப்போது வருந்திச் சொல்லுகிறான் காதலன்; பாணிநி மஹர்ஷி லிங்கா நுபராஸநத்திலே மனஸ்தை நபும்ஸக மென்று படித்ததனாலே இது ஸகாப்தாயு மாகாமல் நம் காரியத்தை நிறைவேற்றுகிறேன் நினைத்து இதனைப் போகவிட்டோம்; இது அங்கேயே ரமித்துநின்றது. இது நபும்ஸகமாயிருந்தால் காதலியின் பால் ரமித்து நிற்க ப்ரஸக்தியில்லை; பாணிநி வாக்கை மெய்யென்று நம்பி மோசம் போடுனாம். அந்த மஹர்ஷியினால் கெட்டோம் கெட்டோம், என்பதாக இந்த ச்லோகத்திற்குப் பொருள். இது வொரு சமத்கார வார்த்தையே யொழிய வேறன்று. [இதை மேலே விரிவாக நிரூபிப் போம்.] இங்ஙனே ஆழ்வார்களும் பலவிடங்களில் பேசியுள்ளார்கள். * அப்புள்ளின் பின் போன தனி நெஞ்சம் - கண்டுநிற்குகொல் மீளுங்கொல் * கண்ணன் வைகுந்தனோடு என் னெஞ்சினாரைக் கண்டால் என்னைச் சொல்லி அவரிடை நிர் இன்னம் செல்லீரா? இதுவோ தகவென்று இசைமின்களே * இவை திருவிருத்தப் பாசுரங்கள். * இழந்த வெர்மாமை திறத் துப் போன என்னெஞ்சினருமங்கே யொழிந்தார். உழர்க்கினியாரைக் கொண்டு என்னுசாகோ * என்னுடைநன்னுதல் நங்கைமீர்காள்! யானினிச் செய்வதென்? என்னெஞ்சென்னை நின்னி டையேனல்லேனென்று நீங்க-நாண் மலர்ப்பா தமடைந்ததுவே, * இவை திருவாய்மொழிப் பாசு ரங்கள். இத்தகைய பாசுரங்கள் நம்மாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் மலிந்து கிடக்கின்றன. திருமங்கையாழ்வாரும் * வாராய் மடநெஞ்சே! வந்து, மணிவண்ணன் சீரார் திருத்துழாய்மலை நமக்கருளித் தாரான் திருமென்றிரண்டத்திலொன்றதனை, ... ஆராயுமெனும் பணிசேகட்டதன்றெ னிலும்; போராதொழியாதே போந்திடு நீ யென்றேற்து. காரார் கடல் வண்ணன் பின் போன நெஞ்சமும், வாராதே யென்னை மறந்தது தான் * என்றிப்புடைகளிலே பல பேசியுள்ளார். இவற்றின் பரமதாத்பர்யத்தை நாம் க்ரஹிக்குமளவில் 'தாங்கள் கூற நூத நவநவர்களாய் தடுக்கியுரத்தில் ஊன்றியிருக்குப்படியைத் தெரிவித்தபடி' என்றிவ்வளவே கொள்ளலா மத்தனைபோக்கி வேறென்றும் கொள்ள இயலாது. இதை நம்முடைய திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த

தீபிகையில் பலவிடங்களில் விசதமாக உபபாதித்திருக்கிறோம். பரமதா த்பர்யமாக நாம் கீழே காட்டிய பொருளைக் கொள்ளாமல் ஸஜ் த்தின் மேலே சென்றால், பரிஹரிக்க முடியாத ஆக்ஷேபம் விளையும். அதாவதென்னென்னில்;

உலகில் ஒருவனை உன்மத்தனென்கிறோம். மநஸ் ஸஹகார மின்றியே வாய்வந்தபடியே பிதற்றுமவன் எவனோ அவனையே உன்மத்தனென்கிறோம். அநுன்மத்தன் பேசுவதெல்லாம் மநஸ்ஸஹகாரம் கொண்டே பேசப்படும். * என் னெஞ்சினுருமங்கே யொழிந்தார் * இத்யாதி களான பாசுரங்களைப் பேசும்போது ஆழ்வார் நெஞ்சோடு கூடியிருந்தாரா? நெஞ்சை விட்டுப் பிரிந்து தனியே யிருந்தாரா? என்று கேட்டால் யந்மனசா ஷ்யாயிதி ததாச்சா வததி * மன: பூர்வோ வாரு-
 த்தர: * ஆகையாலே நெஞ்சோடு கூடியிருந்தே பேசுகிறார் என்று இசைந்து தீரவேண்டும். நெஞ்சு இல்லாது பேசவே முடியாது. “**आत्मा मनसा संयुज्यते, मन इन्द्रियेण. इन्द्रियमर्थेन, ततः प्रत्यक्षम्**” என்பார்கள் ஸரஸ்த்ரஜ்ஞர்கள். நெஞ்சோடு கூடாதே பேசினதென்றால் அது உன்மத்த பாஷிதமெய்னத் தட்டில்லை. ஆழ்வார்கள் * வன் பேய் முலையுண்ட வாயன் தன் உன்மத் தன் காண்மினே * ஏறிய பித்தினோடு * இத்யாதிப்படியே ஒருவகையில் உன்மத்தர்களேயா னாலும் அநந்விதமாகப் பேசுகிற உன்மத்தர்களல்லர். ஏவஞ்ச, நெஞ்சோடு கூடியிருந்தே பேசுகின்றவர்களான ஆழ்வார்களும் மற்றுமுள்ள கவிகளும் நெஞ்சைப் பிரித்து * என்னெஞ்சு ஒழிந்தது * என்றும் * தது ததெது வராதெ * என்றும் பேசினால் இதை ஸமந்வித மாக்கப் பார்க்கவேணும்.

தைத்திரிய யஜுர்வேதத்தில் இரண்டாவது காண்டம் ஐந்தாவது ப்ரஸ்நத்தில் வாக்கும் மநஸ்ஸும் விவாதப்பட்டு ப்ரஜாபதியின் பக்கலிலே சென்று முறையிட்டும் பெற்றுக் கொண்ட வொரு முடிவு [ஒரு உபாக்கியானமாக] ஒதப்பட்டுள்ளது— * வாக்க ச மநச்சார்த்தீயே தாம் * என்று தொடங்கி. அதைச் சிறிது விவரிப்போ மிங்கு. [वाक् च मनश्च आर्तीयताम्] வாக்கும் மனமும் விவாதப்பட்டன வென்கை. என்னவென்று விவாத மென்னில்; [अहं देवेभ्यो हव्यं वहामीति वागब्रवीत्, अहं देवेभ्यो इति मनः] தேவர்களின் பெருட்டு ஹவிஸ்சை நான் வஹிக்கிறேனென்று வாக்கு சொல்லிற்று; நீ யன்று நான்தான் என்று மனது சொல்லிற்று. இங்ஙனே பரஸ்பரம் சொல்லிக் கொள்ள விவாதம் முற்றிற்று. பிறகு என்ன நடந்த தென்னில்; [तौ प्रजापतिं प्रश्नमैताम्] விவாதப்பட்ட வாக்கும் மனதும் ப்ரஜாபதியிடம் சென்று எங்களுடைய விவாதத்தைத் தீர்த்து வைக்கவேணு மென்றன. [सोऽब्रवीत्प्रजापतिः] இருவருடைய விவாதத்தையும் செனியுற்ற ப்ரஜாபதி முடிவு சொன்னார், என்னசொன்னாரென் னில்; [दूतीरेव त्वं मनसोऽसि] வாக்கே! மனதுதான் ப்ரபு; அந்த ப்ரபு இட்ட கட்டளையின்படி நீ பணி செய்யத் தேர்ன்றினாய்த்தனை. [यद्वि मनसा ध्यायति तद्वाचा वदतीति.] மனது நினைத்த தைத் தானே வாக்காகிய நீ சொல்லமுடியும். ஆகவே உனக்கு ப்ரபுத்வமில்லை— என்று ப்ரஜாபதி முடிவு கூறினார். பிறகு வாக்கு என்ன செய்ததென்ன; [तत् खलु त्वभ्यं न वाचा जुहव-
 न्नित्यब्रवीत्] ப்ரஜாபதே! எனக்கு ப்ரதிகூலமாக நீ முடிவு சொன்ன படியாலே ஹோம விசேஷ காலத்தில் உன்னை நான் உச்சரிக்க மாட்டேனெனினி— என்று வாக்கு கோபத்துடனே சொல்லிப் போய்விட்டது. அது ஆசாரத்தில் காண்கிறதோ வென்ன; [तस्मान्मनसा प्रजापतये जुहति] வாக்கு சொன்னபடியே இப்போதும் நடந்து வருகிறது. * प्रजापतिं मनसा ध्यायन् आचारा-
 वाधारयति * என்று வைதிக க்ரிமைகளில் புரோஹிதர்கள் சொல்லிவருமாது ப்ரஸித்தமன்றோ.

வேதத்திலுள்ள உபாக்கியானம் இங்ஙனே விவரிக்கப் பட்டது. இதனால் என்ன தெரிந்து கொண்டோ மென்றால், மனத்தைத் தனிப்படப் பிரித்துவிட்டு வாக்கு மட்டும் பேச இயலாது என்பதை உறுதியாகத் தெரிந்து கொண்டோம். இப்படியிருக்க நெஞ்சு பிரிந்து போனதாக வைத்தும், நெஞ்சை நோக்கிச் சொல்லுந்தாக வைத்தும், நெஞ்சைக் கொண்டா

டி.க் கூறுவதாக வைத்தும் வசந வ்யக்திகள் காணப் பட்டால் கேழே நாம் விவரித்தபடி அதற் குப் பரம தாற்பரியம் காணவேணு மத்தனை. கண்ணபிரான் கீதையிலே *மந்மநா பவ மத் பக்த: * என்கிறான். என்பால் பக்தி பண்ணு என்றுலே போதுமானது; என் பக்கலிலே மனத்தை வை. என்றும் சொல்ல வேணுமோ? என்று கேள்வி பிறக்கும். நம் போன்றவர் கள் அந்நிய பரதையோடுங் கூட பக்தி செய்வது [அபிரமம்] உண்டாகையாலே அப்படி அஹ் ருதய பக்தியைச் செய்யாதே என்கைக்காகச் சொல்லிற்று. இங்ஙனே பல பல காட்டலாம். “நான் பகவானிடத்திலேயே நெஞ்சைச் செலுத்தி யிருக்கிறேன்” என்கிற விவகஷையை இவ் விதமான சொல்லை மீட்டே தெரிவிக்கவேணு மென்பதில்லை. உக்தி சதாரர்கள் சமத்காரசாலி களான பலவகைப்பட்ட வாக் விந்யாஸங்களாலே தெரிவிப்பார்கள். *नमस्तस्मै कृतौ येन मुधा राहुवधूकुचौ— நமஸ் தன்மை க்ருதௌ யேந முதா ராஹு வதூகுகுசௌ * என்கிறார் சந்த்ரா லோக காரர். ராஹுவின் மனைவியினுடைய ஸ்தனங்கள் வ்யர்த்தமாக்கினவர்க்கு வணக் கம் என்றது இதில். இங்கு முக்கியமாக விவகித மென்ன? என்பதையும், இங்ஙனே ஸ்ரீரோவேஷ்டந ப்ராணயாமம் போல் சொல்லுவதன் ரஸாதிபாயத்தையும் ஆலங்காரிகர் களன்றோ அறியவல்லார்.

“ஹ்ருதய” “உதா வி” “பு” என்று ஒரு பெரியவர் சொல்லி வைத்தார். ஐந்நீதந ஸ்யாந்ஸ்தையை விட்டு நம்மீ ஹ்ருதயாவஸ்தையை எய்துவதற்குள்ளே கல்வி பயில வேணும் என்பது இங்கு விவகிதம். யயாநுந் த “பு” பரியான வொருவன் இக்கருத்தை யறி யாதே காணாஹ்ருதயத்தில் கல்வியிருப்பதாகச் சொல்லுகிறார் பெரியவர் என்று—கொண்டு நிஷேக முஹூர்த்தத்தன்று அதுவே நினைவாய்க் கை விளக்கேற்றி இரவெல்லாம் தேடி விட்டு ‘பெரியவர் பொய் சொன்னார்; இவரும் இளைய பெருமானைப் போன்றவரே’. என்று னும். இதற்கிடான விஷயம் புக்ஷதம் யாதெனில்; கேண்மின். யாருக்கும் எந்த பலனை யும் கொடுப்பவன் எம்பெருமானே யல்லது அசேதந க்ரியா கலாபம எதுவுமன்று. *फलमत् उपपत्ते: * என்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ர பாஷ்யத்தில் உபபுக்ஷவி பாக்ய புக்ஷயா உபவெந ஸ்தாபிக்கப் பட்ட விஷயமிது. புக்ஷிஷ்ணம் பலன் கொடுத்தது; உபபுக்ஷிஷ்ணம் பயனளித் தது; நாமஸங்கீர்த்தனம் பலன் தந்தது. என்றென்று எத்தனை விதமாகச் சொன்னாலும் *स प्रीतोऽलं फलाय * என்று ஸ்வாமி பெடுத்துக் காட்டுகிற வசனப்படிக்கும், “अन्तःसत्तैरा-राधितस्स एव भगवान् सर्वत्र फलप्रदः” என்று ஸ்வாமி தாமிரயருளிச் செய்கிற படிக்கும் புக்ஷிஷ்ண உபபுக்ஷிஷ்ணம் நாமஸங்கீர்த்தாராதிகள் வயாஜமாத்ரமாய், புக்ஷிஷ்ண ஸ்ரீஸந்நன பரமபுருஷனே பலனளிப்பவனென்று தேறிநிற்கும்.

ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்திலே லுட்டர் அற்புதமாக ஒன்று அருளிச் செய்கிறார், எம் பெருமானே ஸ்ரீஸந்நனக்குவதற்கு மிகப் பெரிய உபாயங்கள் வேண்டியிருக்க, மிகவும் லகு வான நாமஸங்கீர்த்தனமாகிற உபாயத்தினால் அவன் ஸ்ரீஸந்நனம் விடுவனோ? என்கிற ஸங்கையை உபகேஷித்து ஆச்சரியமான ஸமாதான மருளிச் செய்கிறார். லகுவும் முருவுமான காரியங்களன்று பயனளிப்பவை; பரமபுருஷன் ஸ்ரீஸந்நனம் கொண்டு அவனன்றோ பல னளிக்கிறான். அவன் பெருப் பெருத்த உபாயங்களினாலும் ஸ்ரீஸந்நனகாதொழியலாம்; லகு வான உபாயத்தாலும் ஸ்ரீஸந்நனம் விட்டேனென்று பகரலாம். அவனைத் தடியெடுத்தடித் துத் தகர்ப்பாயோ நீ? என்கிறார். “... किमयं दाडवारितः?” என்பது அங்கு லுட்டரு டைய ஸ்ரீஸூக்தி. இதனால், “தரௌபதி விஷயத்தில் எம்பெருமான் ஸ்ரீஸந்நனம் பலன் னித்தான். அவள் கோலினபடி மாநபங்கமாகாமே ரக்ஷணம் செய்தருளினான்” என்கிற பரமார் த்தம் இசையப்பட்டதான பின்பு, அப்பெருமான் ஸ்ரீபுத்தியினால் ஸ்ரீஸந்நனம்? நாம ஸங்கீர்த்தனத்தினால் ஸ்ரீஸந்நனம்; என்கிற விசாரமும், அதனாலன்று. இதனால்; இதனா லன்று. அதனால் என்று போராடுவதும் விவேகிகளின் பணியன்று என்று முடிந்தது. *

“ திருவடிகள் விடாது; திண்கழலாயிருக்கும். ”

முழுக்ஷுப்படியில் த்வயப்ரகாசத்தில் “ வரணை — திருவடிகள் ” என்றருளிச் செய்தவுடன, “ பிராட்டியும் அவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது; திண்கழலாயிருக்கும் ” என்பது (146-ஆவது) குர்ணிகை. இதன் பொருளென்னவென்றால், புருஷகாரக்ருத்யம் பண்ணிச் சேர்ப்பிக்கவல்லவளான பிராட்டிதானும் கைவிட்டாலும், * என்னடியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தாரென்னுமவனான எம்பெருமான் தானும் கைவிட்டாலும் திருவடிகளானவை கைவிட்டமாட்டா — என்பது பொருள். இங்கே விமர்சிக்கவேண்டும். எம்பெருமான் கைவிட்டாலும் திருவடிகள் விடமாட்டா என்னும் போது, எம்பெருமான் வேறாகவும் திருவடி வேறாகவும் இருப்பதாக இசைந்து தீரவேண்டும். அதாவது, திருவடியோடு கூடியிராத எம்பெருமானும், எம்பெருமானோடு கூடியிராத திருவடியும் தண்டகுண்டலாதிகள் போலே தனிப்படக் காணத் தக்கவையாயிருக்கவேண்டும். உண்மையில் அப்படியுண்டோ? இல்லை, எம்பெருமான் என்னும்போது திருவடியோடு கூடிய எம்பெருமானே தேறுவன்; அப்படியே திருவடியென்னும் போது எம்பெருமானுக்கு அவயவபூதமாய்க் கொண்ட அது தேறும். ஒன்றைவிட்டு ஒன்று தேறவே மாட்டாது. ஆகவே ‘ எம்பெருமான் விட்டாலும் திருவடிகள் விடாது ’ என்கிற வார்த்தை எப்படி ஸமஞ்ஜஸமாகும்? என்று சங்கை தோன்றியே தீரும். எம்பெருமானுடைய நினைவுதானே கார்யகரமாகக் கூடியது. திருவடிகளுக்கென்று தனியாக வொரு நினைவு உண்டோ? கிடையாது. எம்பெருமான் கைவிட்டானென்றால் திருவடியும் கைவிட்டதாகவே தேறும். திருவடி விடவில்லையென்றால் எம்பெருமானும் விடவில்லையென்றே தேறும். இதனை விவேகிகள் நன்றாக நெஞ்சில் பதியவைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இங்ஙனே ஆய்ந்து அறியப்பெற்றால் ‘ எம்பெருமான் விடிலும் திருவடிகள் விடாது ’ என்கிற ஸ்ரீ ஸூக்தியைப் பொருந்த வைப்பதற்கு வழி தேடிய யாகவேண்டும்.

திருவாய்மொழியில் (9-7-9) திருமுழிக்களத்தில் தூதுவிடும் பதிகத்தில் “ தாம் தம்மைக் கொண்டு அகல்தல் தகவன்றென்று உரையீரே ” என்றொரு பாசரம். இங்கு வியாக்கியானம் எங்ஙனே யென்னில்; தாம் அகலவேண்டினால் தம்மை வைத்தன்றோ போவது; இவ்வடிவைப் பிரிந்தார் பிழையார் என்றறியமாட்டாரோ? தம்மைக் கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டறியாரோ? தம்மைப் பிரிந்த தஸைக்கு உதவுகைக்காகவன்றோ திருமேனியுள்ளது. திருமேனியையுங் கொண்டு அகலுகை தகாதென்று சொல்லுங்கோளென்று சில புள்ளினங்களை யிரக்கிறான் - என்பதாக. எம்பெருமான் தான் பிரிந்து போனால் போகட்டும்; தன்னுடம்பையுங் கொண்டு அகன்று போவது தவறென்று சொல்லுங்கோள் - என்கிறவிது சமத்கார வார்த்தையே யன்றோ. ஒருவன் ‘ எனக்கு ஆரோக்யக் குறைவு ’ என்றானும். என்ன அநாரோக்யமென்று கேட்க, ‘ நடந்தால் உடம்பும் கூடக்கூட வருகின்றது; அது தான் வியாதி ’ என்றானும். இந்த விரோத வார்த்தையை நினைப்பூட்டுமதாகவன்றோ இங்கு ஆழ்வார் பாசரமுள்ளது. தாம் தம்மைக்கொண்டு அகல்தல் தகவன்று = தாம் அகன்று போனால் போகட்டும்; தம் உடம்பையும் கொண்டு போவது தகவன்று; என்றன்றோ இங்குச் சொல்லுகிறது. உடம்பைக் கொண்டு போகாமல் தாம்மட்டும் அகன்று போவது எங்ஙனென்று கேட்டால் என்ன விடை? ஒரு விடையுமில்லை, எம்பெருமானுடைய திருமேனியில் ஆழ்வாருக்குண்டான ஸ்ப்ருஹாதிஸயம் இங்ஙனே சொல்லுவித்ததத்தனை-என்றுதான் கொள்ளவேண்டும். இங்ஙனே பல விடங்களுண்டு. அலங்காரஸாஸ்தரத்தில் இத்தகைய வசநவ்யக்திகள் பல

பல கிடைக்கும். இங்கெல்லாம் தாத்பர்யார்த்தத்தில் நோக்கையல்லது சப்தார்த்தத்தில் மட்டும் நோக்கு வைத்தால் அஸமஞ்ஜஸம் போலவே தோற்றும். இது போலவே "அவன் விடிலும் திருவடிகள் விடாது" என்ற பரக்ருத ஸ்தலத்திலும் திருவடியின் பெருமை காட்டுவ தென்றே தாத்பர்ய விஷயமாயிருக்கும்.

பாதுகாஸஹஸ்ரத்தில் பாதுகை பெருமானுடைய திருவடியைப் பற்றிக் கிடந்ததற் கும், சித்ரகூடத்தில் அத் திருவடியை விட்டு அகன்று போனதற்கும் காரண விசேஷங்கள் கூறுகின்றார் கவிகேஸரி. அந்த ரஸோக்தி விசேஷங்களைச் சிறிது விவரிக்கிறோம் கேண்மின்.

* योषिद्भूतदृषन्ति अपोदशकटस्थेमानि वैमानिकस्रोतस्विन्युपलम्भनानि भसितोदञ्चत्परीक्षन्ति च
दूत्यादिष्वपि दुर्वचानि पदयोः कृत्यानि सत्वेव — *

பெருமானுடைய திருவடிகளானவை கல்லைப் பெண்ணாக்கினவை, பொன்றச்சகடமுதைத்தவை, கங்கை நீர்கான்றவை, உத்தரைதன் சிறுவனையுமய்யக்கொண்டவை, தூது செல்லத் துணிந் தவை - என்றிப்படிப்பட்ட பெருமைகளை யெண்ணிப் பாதுகைகள் திருவடிகளை இது காறும் விடாதே கிடந்தனவாம்; * भृशतुरसहोदरप्रणयभञ्जनस्वैरिणा पदेन विरुनेन मे ? ...— வெகு ஆர்த்தியோடு சரணம் புக்க பரதாழ்வானை நிர்தாக்கிண்யமாக வெறுத்துத் தள்ளின இத் திருவடியோடு உறவு நமக்கு உற்றதன்றென்று கொண்டு அகன்று போயினவாம் அத்திருவடி நிலைகள், இவ்விரண்டு சீலோகங்களையுமெடுத்து உபந்யஸிக்கப் புகுந்தாமாயின் சீராதாக் கள் புளகாங்கிதரம்படி உபந்யஸிக்கின்றோம். தத்துவப்பொருள் யாதென்று பார்க்க வேணும். இங்குத் திருவடிகளின் காரியமாகச் சொன்னவை யெல்லாம் பெருமானுடைய செய்கைக ளையல்லவா? கல்லைப் பெண்ணாக்குவது சகடத்தைச் சாடுவது முதலான செய்கை கள் பகவான் திருவுள்ளம் பற்றாமல் திருவடிகளால் மட்டும் ஸம்பவிக்கக்கூடியனவோ? பரதாழ் வானை நிர்தாக்கிண்யமாக வெறுத்துத் தள்ளினவன் இராமபிரானே யொழியத் திருவடி களல்லவே. சரணாகதனான பரதனைத் திருவடிகள் உதைத்துத் தள்ளிவிட்டனவென்றும் வைத்துக்கொள்ளுவோம்; இதைத் திருவடிகள் ஸ்வதந்த்ரமாகச் செய்துவிட முடியுமா? எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றிச் செய்த செயல்களை அவற்றுக்குக் கருவிகளாயிருந்தவற் றின் மேலேற்றிச் சொல்லுவது சமத்காரசாலியான வாக்கிந்யாஸனிஸேஷமத்தனையேயன்றோ. எம்பெருமான் விட்டாலும் திருவடிகள் விடமாட்டா வென்றதன் பரமதாற்பரியமென்ன வென்றால், எம்பெருமான் குற்றவாளர்களை நிக்ரஹிக்க நினைத்தாலும் அவர்களை திருவடிகளைச் சிக்கனப் பிடித்துக் கொண்டால் நிக்ரஹாந்முகமாயிருந்த திருவுள்ளம் அநுக்ரஹமயமாக ஆய்விடும் என்பது தவிர வேறில்லை.

திவ்ய ப்ரபந்தத்தில் பதிகந்தோறும் பயனுரைக்கும் நிகமனப்பாகரத்தில் - அப்பதி கம் அருளினைகளை நீறுசெய்து விடுமென்றும், மாசறுத்து மதிநலமளிக்குமென்றும் மோக்ஷ மும் தருமென்றும்... இப்படி பலவாறு பயனுரைக்கப் படுகின்றது. இப்பயன்களை ஸாக்ஷாத் தாக அளிப்பவன் எம்பெருமானென்பதும் அருளிச் செயல்களினாலேயே அறியக்கிடக் கின்றது. ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் — "சாதுசனம நண்ண மயர்வற மாசறுக்கும் ... என்னும் ஸாம்யத்தாலே வாழ்வுப் பத்தினாய தோற்றம் போலே பத்துப்பத்தானவிதின் ஆவிர்ப்பாவம்"

(214.) என்கிற ஆச்சரியமான சூர்ணையினால் இது விசதமாக அறியத்தக்கதாம். வாழ்வுண ன்ச்வரனோடு பலபடியாலும் ஸாம்யத்தை வாங்குமான திருவாய்மொழிக்கு உபபாதித்துக் காட்டி, அவன் லோகரக்ஷணர்த்தமாகப் பத்தவதாரமெடுத்தாப் போலே திருவாய்மொழியும் லோகரக்ஷணர்த்தமாகப் பத்து ஸதகமாய் அவதரித்ததென்று இந்த சூர்ணையில் அப்புதமான நிரூபணம் செய்யப்பட்டுள்ளது. வஸ்துஸ்திதியில் வாழ்வுண ன் எம்பெரு மான் செய்தருளும் செயல்களையே வாங்குமான திருவாய்மொழி செய்வதாகச் சொல்லிற்றே

யோழிய, அது வேறு இது வேறு என்று நினைப்பதற்கு அவகாசமேயில்லை. வாபு வாபு கங்களுக்கு மாஜி நிவாஹசங்களாக இங்கு எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ள பத்து விஷயங்கள் எம்பெருமானுக்கும் திருவாய்மொழிக்கும் ஒத்திருப்பதாக நிர்வஹிக்கப்பட்டிருப்பது போலவே, எம்பெருமானுக்கும் ப்ரபத்திக்கும் — எம்பெருமானுக்கும் திருநாமஸங்கீர்த்தனத்திற்கும் — எம்பெருமானுக்கும் அவனடியார்களுக்கும் ஒத்திருப்பதாக நிர்வஹிக்கவும் ஒளசித்யமுண்டு; ஆங்காங்கு நிர்வஹிக்கப்பட்டுமுள்ளது. இதற்குச் சார்பாக ஒரே விஷயம் இங்குக் கூறுவோம்;

மோகூப்ரதத்வமென்பது எம்பெருமானுக்கே அஸாதாரணமானதென்பது யாவருமறிந்தது, இதனை எம்பெருமானுடையதாகவே கூறியுள்ளது போல பிராட்டியினுடையதாகவும் கூறியுள்ளது; * வெண்பூரண-பெஷாப மந்திர வபரஜம் வபரஜம் வபரஜம் வபரஜம் வபரஜம் வபரஜம் வபரஜம் வபரஜம் வபரஜம் வபரஜம் * என்ற ஸ்ரீ குணரத்னகோச ஸ்ரீஸூக்தியிலும் மற்றும் பல விடங்களிலும் அது காணலாம். இதுபோல திருவாய்மொழியும் மோகூபர கொடுக்குமதாகச் சொல்லப்படுகிறது; * கெடலிலாயிரத்துள்ளிவை பத்தும், கெடலில் வீடு செய்யும் * என்பது முதலான பல பாசுரங்கள் காண்க, இந்த மோகூப்ரதத்வந்தன்னையே எம்பெருமானுடைய செயலாகவும் அமுதனார் நூற்றந்தாதியில் கூறியுள்ளார் — * இராமானுசன், தன்னையெய்தினர்க்கு அத்தானங் கொடுப்பது தன்தகவென்னும் சரண கொடுத்தே * என்பது முதலான பாசுரங்களில், ஆக, மோகூப்ரதத்வமாகிற ஒரு காரியம் இத்தனை வ்யக்திகளிடத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பது கொண்டு இவ்விஷயத்தில் விரோதபரிஹாரமென்கிற வொரு நூல் அவதரிக்க வேண்டாமோ? 'த்ரௌபதிக்கு வஸ்தரம் வளரச் செய்தது ப்ரபத்தியன்று. நாமஸங்கீர்த்தனமே' என்று சொல்லி விரோத பரிஹாரம் பண்ணப் பார்க்கும்வர்கள் இங்கு எங்ஙனே விரோத பரிஹாரம் பண்ணப் புகுகிறார்களென்று பார்க்கவேணும். இத்தகைய ஸ்தலங்களில் விரோதமிருப்பதாகக் கொண்டால் அந்த விரோதம் ஊர்ஜிதமாய் நிற்குமேயல்லது பரிஹாரம் காணவழியே யிராது.

த்ரௌபதியும் ப்ரபத்தியும்.

* सर्वज्ञलोकगुरुनिर्मितमार्यभोग्यं वन्दे सदा वचनभूषणदिव्यशस्त्रम् * என்று போற்றப்படும் ஸ்ரீவசநபூஷண திவ்ய சாஸ்தரத்தில் இருபத்து மூன்றாவது சூர்ணை முதல் பத்து சூர்ணைகளாலே ப்ரபத்தியைப் பற்றின விசேஷங்கள் பரக்க நிரூபிக்கப் பட்டுள்ளன, ப்ரபத்தியை எந்த அதிகாரியும் எந்த தேசத்திலும் எந்த காலத்திலும் எந்த ப்ரகாரமாகவும் எந்த பல வித திக்காகவும் அநுஷ்டிக்கலாமென்றும், இன்ன விஷயத்திலே செய்ய வேணுமென்கிற விஷய நியம மொன்று தவிரவேறு எந்த நியமமும் ப்ரபத்திக்குக் கிடையாதென்றும் பரக்க வருணிச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த வடித்தில் தர்மபுத்ர காக காளியாதிகளை ஒருவிசை மட்டும் பேசி, த்ரௌபதியைப் பலகால் பேசியிருப்பது கொண்டே 'த்ரௌபதியானவன் ப்ரபத்தியினால் தானே பேறு பெற்றவனென்பது நிஸ்ஸம்ஸய விபர்யயமாக நிர்ணயிக்கப் பட்டதாகும். இங்ஙனே யிருந்தும் "த்ரௌபதி, வஸ்தரமாகிற பலனை நாமஸங்கீர்த்தனமாகிற உபாயத்தினால் பெற்றாளே யோழிய ப்ரபத்தியினால் பெற்றாளில்லை" என்று சொல்லுமவர்கள் இக் கொள்கைக்குச் சார்பாக நிரூபிக்கும் விஷயங்கள் மூன்று;

1. கண்ணபிரான் நேரில் எழுந்தருளி விரோதியை யழித்து உதவி செய்யாமை;
2. பிராட்டியை முன்னிட்டு ப்ரபத்தி செய்யவேண்டியது முறைமையா யிருக்க அங்ஙனம் செய்யாமை;

3. சரணாகதியையும் செய்து நாமஸங்கீர்த்தனமும் பண்ணினானாகையாலே சணல் கண்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ர ந்யாயத்தாலே ப்ரபத்தி நமூவிப் போனமை.

ஆக இம்முன்று காரணங்களும் ப்ரபத்தி பலிக்கவில்லை யென்பதற்கு ப்ரபலங்கள் என்கிறார்கள். இவை மிகவும் வல்ஷஜ ஹேதுக்களென்றும், காரணபாஸ கோடியில் கூட பரிமுணிக் கத் தகாதவையென்றும் நன்கு நிரூபிக்கிறோம்.

1. ஸ்ரீவசநபூஷணத் தன்னிலையே 'ப்ரபத்தி பண்ணுமதிகாரிகள் மூவர்' என்றருளிச் செய்து, அஜ்ஞர்களான அஸ்மடாலிகளையும், ஜ்ஞாநாதிகர்களான பூர்வாசார்யர்களையும், பக்தி பரவஸர்களான ஆழ்வார்களையும் நிரீடிசித்துள்ளார் பிள்ளை லோகாசார்யர். ஆக அஜ்ஞரும் ஜ்ஞாநாயிகரும் லக்தி பரவஸருமாகிய இந்த ப்ரபந்நர்களுக்கு எம்பெருமான் நேராக வெழுந்தருளி ஸேவை ஸாதித்து ரக்ஷணம் செய்தருளினதாக எங்கேனும் கேட்டதுண்டோ? விபவாவதார காலத்தில் எம்பெருமான் பக்கலில் ரக்ஷணம் பெற்றவர்களில் சிலர்க்கு மட்டும் பகவத்ஸேவை நேராகக் கிடைத்த தென்று சொல்லத்தகும யொழிய * இராமட மூட்டு வாரைப் போலே உள்ளே பதி கிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக் கொண்டு போருமவனாய், கண்காண நிற்கில் ஆணையிட்டு விலக்குவார்களென்று கண்ணுக்குத் தேற்றாதபடி நிற்பவனான எம்பெருமானால் ப்ரபத்தியே வியாஜமாக ரக்ஷிக்கப்பட்டவர்கள் எண்ணிறந்தவர்களல்லவா? அவர்களுடைய ரக்ஷணங்களை இல்லை செய்யும் வழியிலே பர்யவஸிக்குமதான வாடித்தை விவேகிகள் செய்யலாமோ? ஸகல இதிஹாஸ 'புராணங்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்தால்' "பகவான் நேராக வெழுந்தருளி ஸேவை ஸாதித்து ரக்ஷித்தான்" என்று சொல்லக்கூடிய அதிகாரிகள் மிகவும் பரிமிதர்களாக வன்றோ தேறுவார்கள். 'த்ரௌபதியின் ப்ரபத்திக்கு எம்பெருமான் நேராக எழுந்தருளாமையினால் அந்த ப்ரபத்தி பலிக்கவில்லை யென்பது வெள்ளிடை மலை' என்பாருடைய ப்ரஜ்ஞை விலக்ஷணமாகவே புள்ளது.

2. பிராட்டியை முன்னிட்டு ப்ரபத்தி செய்திலனாகையாலே ப்ரபத்தியின் பலனை யிழந்தாள் த்ரௌபதி— என்கிற வாடிம் எடுத்துக் கழிக்கவும் தகாததாயிருக்கின்றதே இதைப் பற்றிப் பல வழிகளில் தெளிவு பிறப்பிக்கிறோம். (1) பிராட்டியை முன்னிட வேணு மென்பது மோக்ஷார்த்த ப்ரபத்திகளை யொழிய அது ப்ரபத்தி ஸாமான்ய விஷயமன்று, (2) ப்ர பத்திக்கு கால நியமமில்லாமையை யருளிச் செய்யுமிடத்தில் "இவ்வர்த்தம் மந்த்ராத்நத்தில் ப்ரபத்யத்திலே ஸுஸ்பஷ்டம்" என்று பிள்ளை லோகாசாரியர் தாமே யருளிச் செய்திருப் பதை ஊன்றி நோக்கினால் இந்த வாடிம் எழுவதற்கே இடமில்லை யென்பது விளங்கும். (3) மாநஸமான அத்யவஸாய விஸேஷமே ப்ரபத்தியாகையாலே அந்த மாநஸ ப்ரபத்தியில் பிராட்டியின் புரஸ்காரம் இல்லை யென்பதைக் கூறுவதற்கு யாரும் அதிகாரியல்லர். (4) * நாஸौ पुरुषकारेण न चाप्यन्येन हेतुना । केवलं स्वेच्छयावाहं प्रेक्षे कश्चित्कदाचन ' என்று எம் பெருமான் கூறுவதற்கு விசேஷித்து லக்ஷ்யபூதர்களிடத்திலே இத்தகைய அவத்யம் சொல் லுவதற்குக் கூசவேண்டும்.

— இதனை நன்கு உபயாதிக்கிறோம் —

ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் உபக்ரமமே புருஷகார வைபவமும் உபாய வைபவமும் சொல்லு வதாக அமைந்துள்ளது. இதில் (14. சூர்ண) "அறியாதவர்த்தங்களை யடைய அறிவித்து ஆசர்ய க்ருத்யத்தையும் புருஷகார க்ருத்யத்தையும் உபாய க்ருத்யத்தையும் தானே யேறிட் டுக் கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்தில் உபாய வைபவம் சொல்லிற்றாயிற்று." என்பது மிக மிக நோக்கத் தக்கது. இங்கு மிக விபுலமான மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானம் ஸேவிப்பது. வியாக்கியானமே வேண்டா; மூலமே போதுமே.

இங்கு முடிவாக "அர்ஜுனனுக்கு ஐ-குதுஷாராயுங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்தியுபதேசம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக" என்கிற சூர்ணை ஜீவநாடியாக வுள்ளது. அர்ஜுனனையும் நிரஸநீய கோடியிலே சேர்த்துப் பேசி அன்னவனுக்கு இழி தொழில் செய்ததும், பரமரஹஸ்யத்தையுபதேசித்தது மெல்லாம் கண்ணபிரான் த்ரௌபதி பக்கலில் வைத்திருந்த பக்ஷபாதத்தினாலேயே யென்பது இந்த சூர்ணையின் பொருள். ஆக விப்படி பரம ப்ரேம பாதரபூதையான த்ரௌபதி பண்ணின ப்ரபத்திதானே மிகையென்று முடிந்து நிற்க, இவளுடைய ப்ரபத்தியில் 'அது இல்லை இது இல்லை; அங்கம் தப்பிற்று, கரணம் குறைந்தது' என்றிப்படி பழிப்புகள் சொல்லப் புறப்படுவது நம் ஆசார்ய சுவ்ய க்ரந்தங்கள் நடையாடாத விடங்களிலே பிறந்து வளர்ந்தவர்களுக்கும் உற்றதன்று.

(3) சணல் கண்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ர ந்யாயத்தை இங்கே நிடிர்ஸரிப்பதானது அத்யந்த விபரீத பலனையே தந்து நிற்கும். ப்ரஹ்மாஸ்த்ர வறுத்தைக் கெடுக்க வந்த சணற் கயிறு தானும் விஹமுமாயிற்றென்பது உலகறிந்த விஷயம். ப்ரகருதத்தில் ப்ரபத்தியை ஸ்ர ஹ்மாஸ்த்ர ஹ்மாஸ்த்ரத்தில் வைத்தால் சணற்கயிறு ஸ்தானத்தில் நாமஸங்கீர்த்தனமே யன்றோ நிற்பது. நின்றால் இரண்டும் பழுதாயிற்றென்ன வேண்டுமே யொழிய 'ப்ரபத்தி பழுதாயிற்று; நாமஸங்கீர்த்தனத்தினால் பலனாயிற்று' என்று வாய் திறக்க வழியே கிடையாது. ஆக இவ்வளவாலும் ப்ரபத்தி பலிக்கவில்லை யென்பாருடைய வாடிம் ஸர்வாத்மநா அநுபபந்த மென்று முடிக்கப்பட்டது.

திருத்தம்.

சென்ற மாதத்தில் வெளிவந்த மாங்கல்ய விவ்ருத்தி ஸ்தோத்ரம் 4-வது பக்கத்தில் 8-வது ச்லோக உரையில் சில பதங்கள் விடுபட்டிருப்பதால் கடைசி நான்கு வரிகளின் மீது அடியிற் காணும் ஐந்து வரிகளைக் கத்தரித்து ஒட்டிக் கொள்ளவும்.

அசேஷம் ஸ்ருஜதி. அச்யுதரூபீ ஸந் அசேஷம் பரிபாதி. ருத்ரரூபீ ஸந் அசேஷம் ஹந்தி ச என்று யோஜனை. [குணக்ரண:] இங்கு குண சப்தமானது குணவான்களைச் சொல்லுகிறது. குணவான்களுக்குள்ளே தலைவன் என்கை. ஸமஸ்த கல்யாண குணம்ருதோடியாயிருப்பவனென்றவாறு. ஆக இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் எனக்கு மாங்கல்ய விவ்ருத்தி ப்ரதனாகவேணும்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

If not delivered Please return to :—

“AMRUTALAHARI ” OFFICE,

East Chitra Street, Srirangam.

To

(8) Sri

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Printed and Published by S. M. Sundararajacharya at the Sri Vilasam Press, Srirangam.